



רתם רשף מעברים

Rotem Reshef Intervals

עבודת קיר OUTDOOR MURAL

Spring



Summer



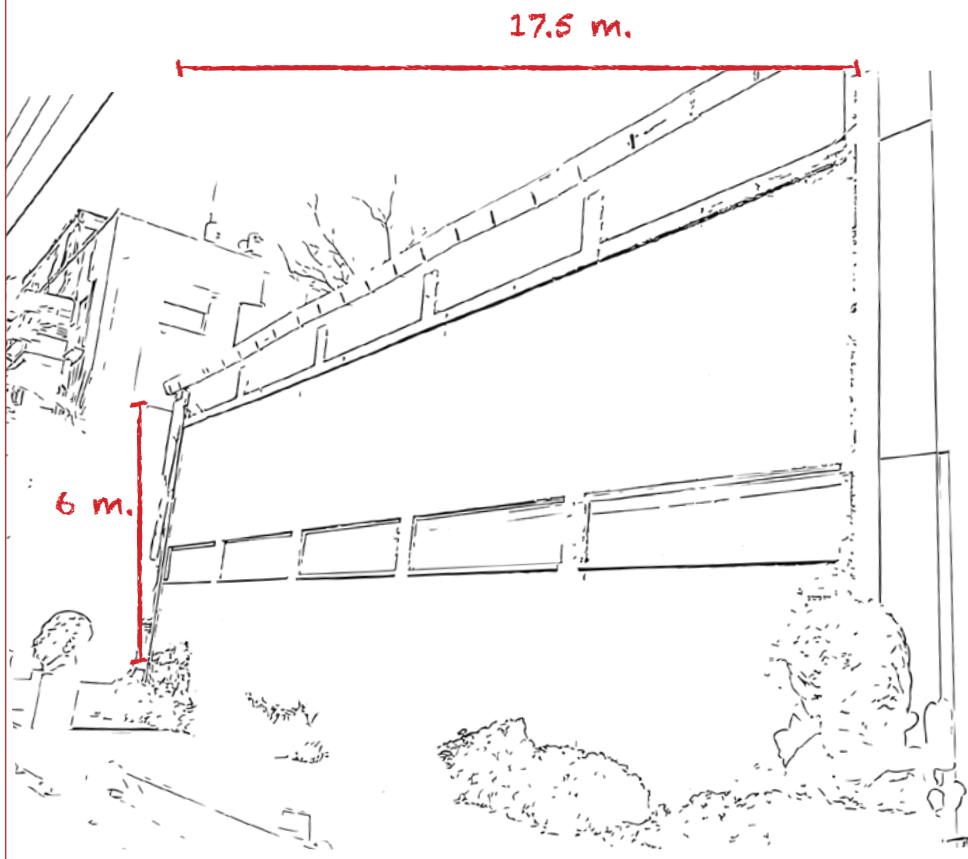
Autumn



Winter



150/138 cm x 20 units



////// מעברים / רתם רשף - עבודת קיר / בית האמנים ע"ש יוסף זריצקי, תל אביב / פתיחה: 27 אפריל 2018 // הצבה: יעוץ אוצרות: שניא רפאל / צילום ועיבוד: יובל חי / הפקה: ברעם סיטי פרס בע"מ // מטעם: עיצוב גרפי: דפנה גרייף / טקסט: רתם רשף / תרגום לאנגלית: מרגו עיון / הדפסה: ער. הדפסת בע"מ // תודה מיוחדת לאריה ברקוביץ

////// Intervals / Rotem Reshef - Outdoor Mural / Zaritsky Artists House, Tel Aviv / Opening: 27 April 2018 // Installation: Curatorial advisor: Sagi Refael / Photography and processing: Youval Hai / Production: Baram City Press // Catalogue: Graphic design: Dafna Graif / Text: Rotem Reshef / English translation: Margo Eyon / Printing: A.R. Printing Ltd. Tel Aviv // Special thanks to Arie Berkowitz

אפריל 2018

www.rotemreshef.com

בית האמנים ע"ש יוסף זריצקי, תל אביב, רח' אלחריזי 9, 64244. טל' 03-5246685 ימים ב'-ה' 10:00-13:00, יום ו' 10:00-13:00; שבת 11:00-14:00 The Artists' House, Tel Aviv, 9 Alcharizi St., 64244. Tel. 972-3-5246685

www.artisthouse.co.il

עבודת
המעברים
ותאביב

עבודת הקיר מעברים מציגה "חזית חדשה" על קירו הדרומי של בית האמנים בתל אביב, ובה עשרים חלונות החושפים ציורי מונוכרום מופשטים ועזים. ציורים אלו, המגלים מעברים טונאליים בין סקאלת הצבעים החמים לזו של הקרים, מבקשים להציג על מדרג של אטמוספירות במעברי העונות, באמצעות הגוונים, הטמפרטורות והמאפיינים הרגשיים המושפעים ממחזורי השעות והימים המתקצרים והמתארכים לאורך השנה.

המעברים "פורצים" את מעטפת הקיר החיצוני הסגור של המבנה, בעודם מלווים ברימנים את הולכי הרגל הצועדים לאורכו של רחוב אלחריזי והבאים לפתחו של בית האמנים. הצבה זו יוצרת התערבות זמנית ברמה החזותית-אדריכלית ברחוב, ומציעה לבניין פסאדה ערכנית יותר, "משופצת" בסגנון באוהאוס, המתייחסת לעיר הלבנה, כפי שהוכרה כאתר מורשת עולמית על ידי אונסק"ו ותחממה מצפון ברחוב ארלוזורוב הסמוך. עבודת הקיר "פותחת" קונספטואלית את בית האמנים לתושבי השכונה ולעוברים ושבים, מזכירה להם את מה שמצוי, נסתר מעין, בתוך הבניין ומזמינה את ההולכים ברחוב להיכנס פנימה.

בית האמנים נחנך כששנה ושבועות לאחר הכרזת המדינה, ב-2 ביולי 1948, כביתן תערוכות עבור אגודת הציירים והפסלים. בקיר הבניין הדרומי מספר חרכי חלונות אופקיים ובחלקו העליון, מעין מרפסת המאפשרת נישא לנג הבניין. הרצון לנצל באופן מקסימלי את החלל הוביל לקירות נוטלי פתחים המוקדשים להצגת אמנות. כך יצרה האדריכלות חציצה מוחלטת בין החוץ לפנים, בין הרחוב התל אביבי לבין חללי האמנות הפנימיים.

בעוד חלונות של ממש מאפשרים הצצה, חד כיוונית או דו כיוונית, פנימה והחוצה, אלו שיצירתי בעבודת הקיר אינם מתפקדים כחלון אל המציאות או כצינור להעברת מידע על הקורה בתוך המבנה. במקום חשיפה או אשליה של שקיפות הם נדמים אטומים, ומדגישים את הממח בין המרחב הציבורי למתחם האמנותי. אולם דווקא בשל כך, חלונות הציורים עשויים להציע מבט רפלקסיבי "פנימה" אל תוך ליבם ומחשבותיהם של הצופים. מעברים מתפקד כהדומה רב

המציבים הציוריים שלי (למשל נוטעת בזמן, חלק ראשון ושני שהוצגו בקליפורניה בסוף 2017 ובתחילת 2018) וגם מעברים, עוסקים בזמן כמושג נזיל ובלתי נתפש, וכבעל פוטנציאל לייצוג בדימוי מופשט. החלונות בתוכם הובלעו הציורים מאפשרים לראות הן את הציורים הבודדים, כל אחד ניבט מחלון אחר, והן את היצירה כמכלול, ככל שמתרחקים מהקיר. הם מבקשים להצופים לא

להסתפק בהצצה חטופה, אלא להאט את קצב הליכתם, להשתהות, לבחון את העבודה, לעיין לצידיה, להתקרב ולהתרחק, להרים ראש ולחות את המפנס עם יצירת אמנות בלתי צפירה ולא שגרתית בגודלה ובמיקומה.

גם בהצבה הזו העיסוק בעונות ובזמן משתר לא רק את מה שנראה על פני השטח, אלא נושאי לוויין רבים נוספים. הזמן מתבטא כאן במשך שנדרש להפינס את המיצב, בזמניות-ארעיות של המיצב וגם של האדריכלות שהוא מייצג. בזמן כפי שהוא מיוצג על ידי העונות השנות וחוזרות, כל פעם באופן אחר ועם זאת בהמשכיות וברצף הפרמננטי הטבוע בהן, ובזמן שחולף על האדם לאורך חייו, בעודו חווה את העונות ובעצם את עצמו חודש אחר חודש, שנה אחרי שנה.

האיכות הציורית הרזה ו"דלת החומר" של המונוכרומים המקולפים אך העשירים במבצע שבחלונות, דימויים שנוצרו מחומרים פשוטים ונוטלי יומרה, משקפת באופן מסוים גם את תל אביב, על ערכיה המודרניים, תפישתה ומיצובה כעיר עולם: עיר אנרגטית לא מתיימרת, לא משתדלת, לא מתייפית ותמיד מאלת חיות ותנועה.

ההתייחסות של ההצבה אל מה שגלוי ונעלם, לתהליכי הכיסוי וההסתרה, אל "פריצת" הקיר האטום והזמנת עברי אורח לחרוג מהשגרתי והימיומי בזכות החוויה האמנותית, זו המוצעת מחוץ לבית האמנים ובזכות הזמנת פנימה, מהדהדת רבדים מקבילים בעידן הנוכחי, האינטרנטי. לכאורה הכל ידוע, משותף ונטול סודות, אך בו בזמן עדיין מתנהלים במלוא הכוח מאבקים על שליטה, על שקיפות ועל הגנשה.

החלונות האטומים של מעברים מדמים, מרמזים ומעלים על סדר היום את הצורך לפתוח את החלל הציבורי בכלל והאמנותי בפרט, ולאפשר לקהל הרחב לראות מה קורה בפנים, להיות שותפים למהלכים, לדרך, להחלטות ולחוויה של האוצרות השמורים בדרך כלל רק למי שנמצא במקורי. ההחלטה והכוח. הצבתה של עבודת הקיר מחדדת באופן בלתי נמנע את המורכבות הזו דווקא כאן, כשהיא צמודה אל בית האמנים בתל אביב, שמצטיין בהיותו חלל ציבורי הפתוח ללא עלות לקהל הרחב בתקווה לעודד אותו לבוא ולצרוך אמנות.

look further into the installation artwork, but also to gaze inward – into the Artists House, into the paintings, and into themselves.

Joseph Zaritsky, for whom the Artists House is named, cofounded "Ofakim Hadashim" (New Horizons), the first distinctively Israeli art movement formed in the fledgling state in the 40s and 50s. Its main distinction was the preference of the universal over any homespun visual language, out of reliance on global artistic elements and its values of color, line and gesture, without nodding to the narratives, or aesthetically referring to the figurative forms, of the local culture. Displaying *Intervals* on the wall of the Artists House comprises the completion of a circle and a gesture to the values of abstract painting represented by "Ofakim Hadashim" in general and Joseph Zaritsky in particular.

Intervals' colorful surfaces consist of pieces of various materials – plastic, embroidery thread, wood – embedded in diluted paint on the canvas bed, without using any paintbrushes. These are ghost paintings that actually exhibit a stripped-off layer of the imprinted image as testimony to the artistic process that remains entirely outside the final work. Yet another layer of ghostliness hovers around this display, since these are not the original paintings but prints of them, a distant replication of the real thing, and yet the distancing and nearing are an inherent part of the artistic procedure that created them.

The choice of embedding paintings heightens the absent and the hidden, as well as its objective to encourage the spectator to "peel off" layers of defense and consciousness, while also individually peering inward. The imprints are like tracks in lost time, something that existed and disappeared, and using this technique signifies the possibility of cracking open a window onto what has faded over the ages.

My painting installations (such as *Time Traveler*, Parts I and II, which were exhibited in California in late 2017 and early 2018), in addition to *Intervals*, address time as a fluid, inconceivable notion, and as embodying the potential for representation in an abstract image. The pseudo windows, which have virtually engulfed the paintings, allow for viewing the solitary artworks, each one seen from a different pane, as well as the cohesive creation in its entirety, the further one moves back from the wall. They ask viewers not to be satisfied with a fleeting glance, but rather to slow down, linger, examine the work, walk alongside it, move closer and back away, lift their heads and fully experience the encounter with an

My newly commissioned wall mural *Intervals*, which presents twenty faux windows revealing bold, abstract monochrome paintings, imparts a "new façade" to the southern wall of the Tel Aviv Artists House. Embodying tonal transitions from the scale of warm to cool colors, these works effectively highlight a hierarchy of atmospheres in the passage of the seasons through the shades, temperatures and emotional qualities affected by the shortening and lengthening cycles of hours and days over the course of a year. The intervals "erupt" through the outer wall that encloses the building while also embracing the rhythm of the pedestrians strolling along Alcharizi Street and reaching the art space entrance. The resulting effect is a momentary intermingling with the street on the visual-architectural plane, as well as lending a more contemporary, "renovated" feel to the building. Its Bauhaus style references Tel Aviv's "White City" that stretches to Arlozorov Street just to the north and which was recognized by UNESCO as a World Cultural Heritage site. The installation conceptually "opens" the Artists House to the neighborhood residents and passersby, hinting as to what is concealed inside and inviting them to enter its doors.

The Artists House was dedicated some six weeks after the declaration of the State, on July 2, 1948, as an exhibition space for what is now called the Association of Painters and Sculptors (Tel Aviv). A series of horizontal window slits were originally planned for the southern wall, as well as a balcony on the upper part allowing access to the roof. The desire to maximize the use of space led to the final design of windowless internal walls devoted to displaying artworks. The architecture thus created a total division between the outside and inside, between the outer Tel Aviv street and the inner art galleries.

While actual windows allow a peek in either one or both directions, inward and outward, the ones I portray in my installation do not function as a "window upon reality" or a conduit for conveying information regarding the goings-on within the building. Rather than granting exposure or the illusion of transparency, they appear opaque, thereby emphasizing the tension between the public space and the discrete art complex. Nonetheless, for that very reason, these pictorial windows have the capacity to offer a reflexive, "internal" look into the hearts and thoughts of spectators. *Intervals* functions as a multilayered summons, indicating the need to reveal the innermost. It invites people on the street to